

# *Tehetségek fóruma*

## **A tehetség villanásai**

### *Nagy Rebeka egy életpálya kezdőpontján*

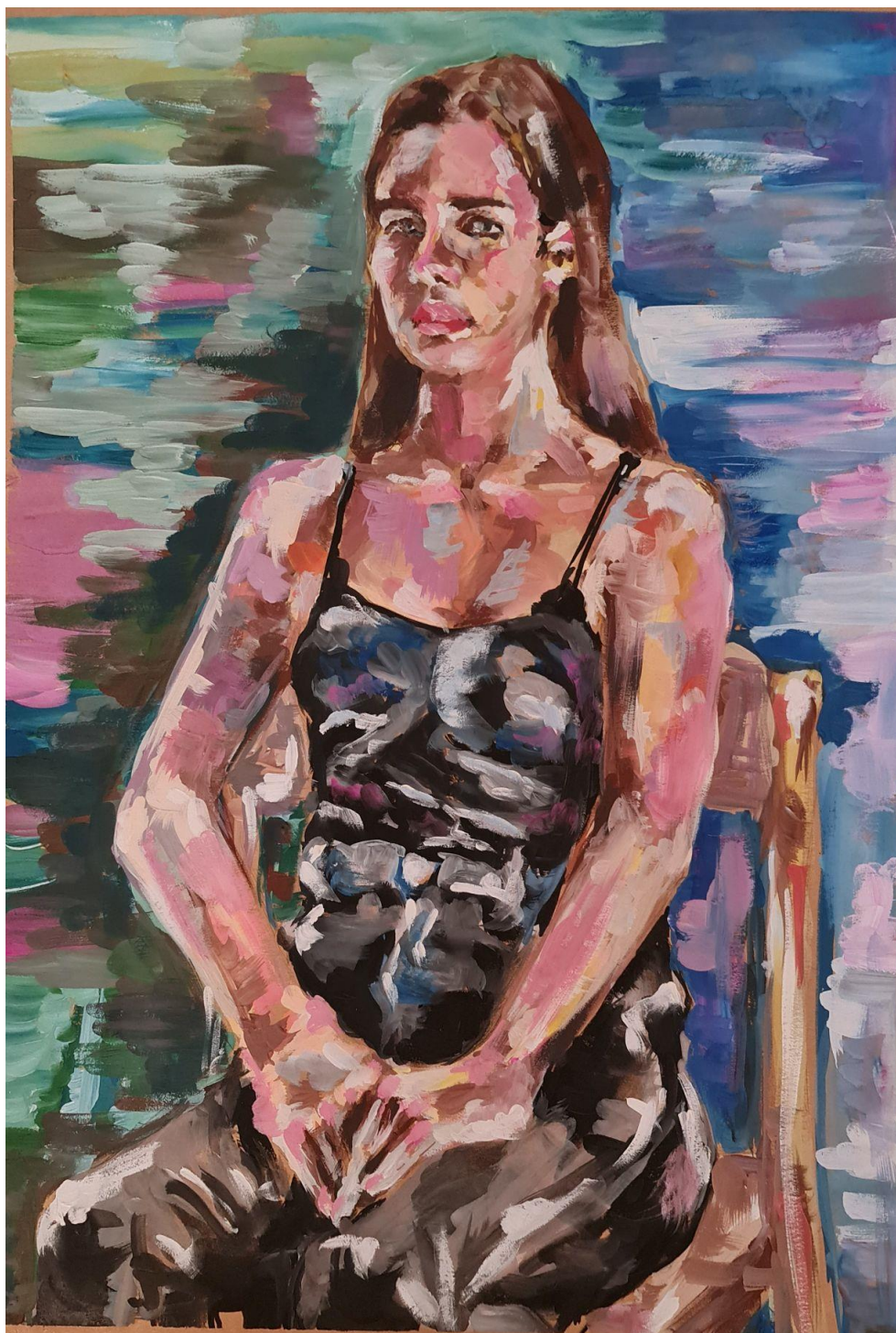
Fiatal tehetséggel nem könnyű találkozni. Nem mintha rejtőzködnének, viszont a próbálkozások még rejtik azokat a kvalitásokat, amelyekből a mesterség elsajátításának botladozásai között megmutatkozik egy beérésre képes sajátos látásmód, a megismerés terhének vállalási hajlama, a valós dráma vizuális transzformációjának spontán készsége. Efféle ígéretet még egy tizenéves lelke világ belső zavarái fednek, és általában nem is azokból szokott volt kibomlani, akiknek a többiek közül kitűnő rajzai, szakköri munkái, osztálytársak, rokonok osztatlan sikerének örülhetnek.

**Nagy Rebeka** szeptembertől kezd festészetet tanulni a Pécsi Tudományegyetem Művészeti Karán. Nemrég még a felvételi miatt izgult, most készül belépni az előtte megnyíló ajtón. Egy időre a szakma gyakorlati része fogja eltéríteni attól ami egy-egy képén megvillanni látszik. Van mondanivalója. Nem kell benne szofisztikált mélységeket keresni, éppen az foglalkoztatja, ami korához illően egyáltalán foglalkoztathatja. Erős az önreflexiója és bátran artikulálja.



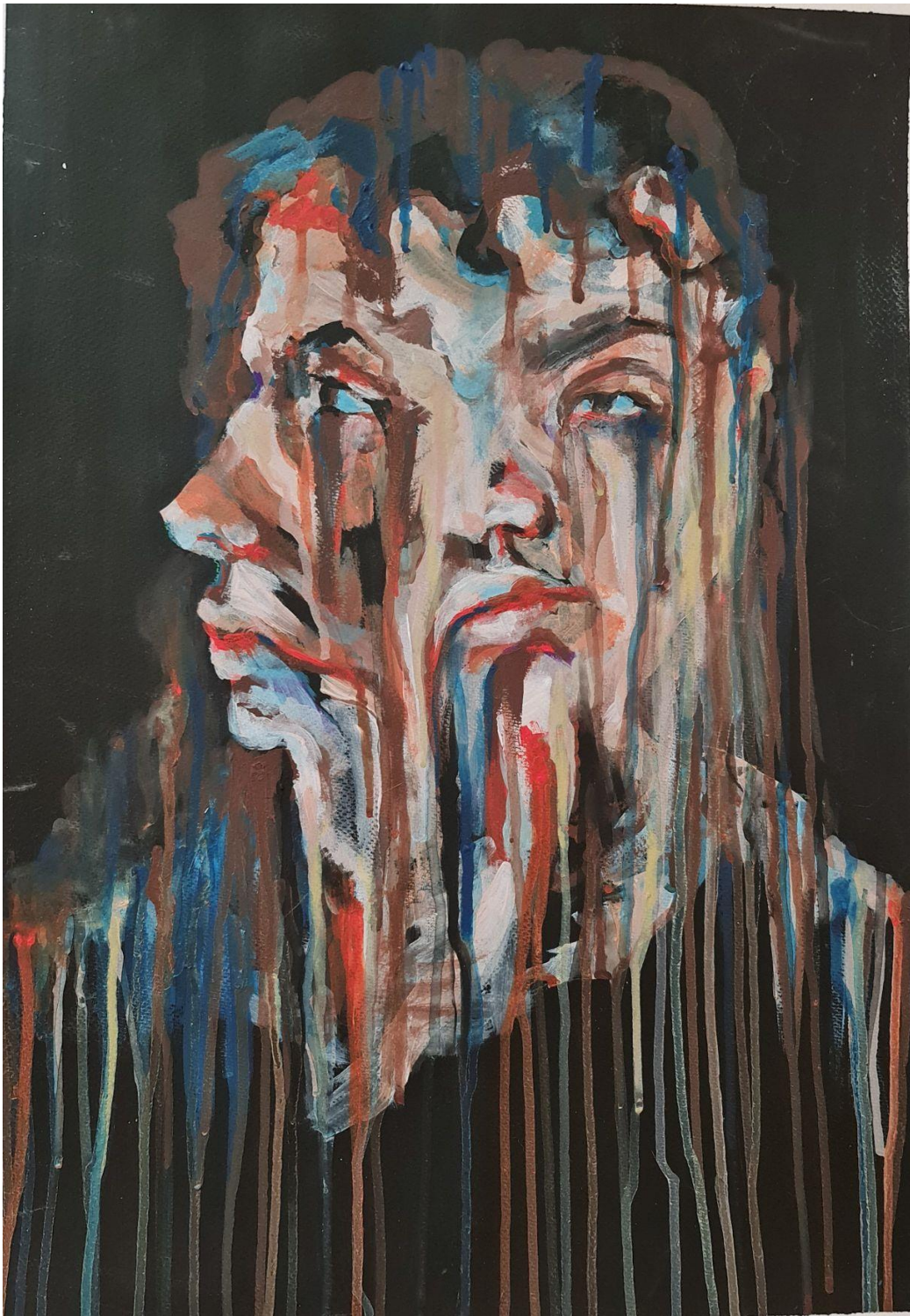
Arányérzék, játék a faktúrával, a színek konzekvens világba rendezése. És még a tekintet is kifejező. Nem cizellál, hanem lendületes, vastag foltokkal építkezik, a forma mégis hordoz egy finom nőiességet. Gyermeklány, várakozással, még azonos neműen, de már elválva a közegétől. Meggyőző a színhasználat, ami figyelmes közelítésben megmutatja összetettségét, jóllehet egy határozott tónussal lényegét tekintve definiálja a víziót.





A képek alább olyan sorrendet követnek, ami talán jobban engedi megmutatni az útkeresés hibái mögött a még lappangó festői erényeket. Itt a már kissé túlzott gesztusok az ecsetkezelésben a lehetséges határokat tapogatják, a színvilág szórtsága is még éppen egyben tartható – a test test marad, a szék szék marad a kidolgozatlanságok ellenére is. Az alsó harmadra nem jutott már elég figyelem, és a jobb kéz (szemből a bal) élettelensége feltűnő. A tekintet azonban itt is eleven, és jóllehet hozza a modell bemerevedését az órákon át tartott póz miatt, mégis, hús-vér fiatal nőt idéz meg. Érdeemes távlatot adni a képnek, vagy legalább hunyorítva szemlélni, és mindjárt egyértelmű, hogy mennyire jól működnek ezek a látszólag taláalomra odavetett színfoltok. Az élet vibrálása van jelen.





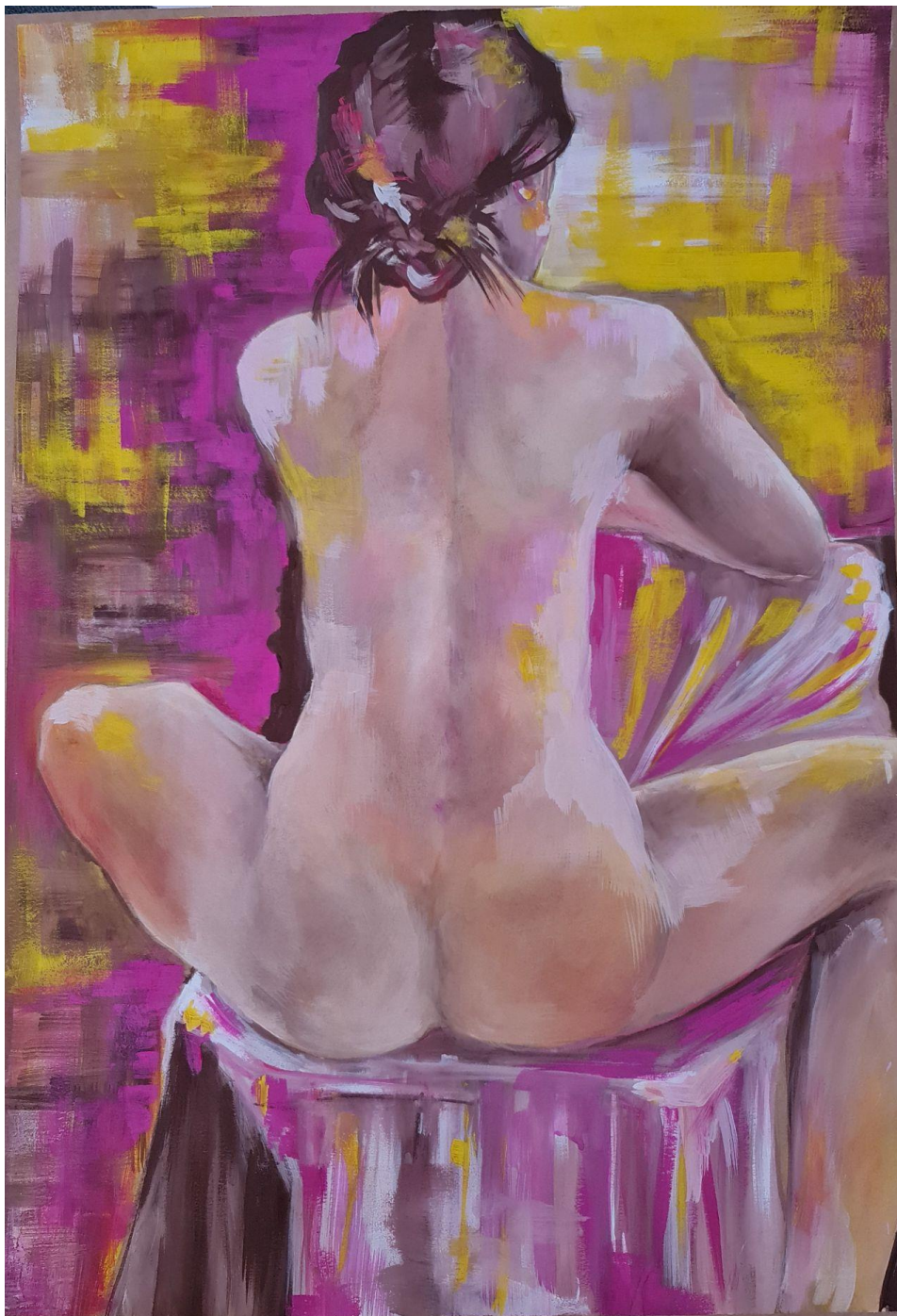
Ez a kép az előzőkhez viszonyítva tekinthető szentségtörésnek, és nyilván jóval korábbra is datálható. Viszont jól mutatja az indulás jegyeit: a színesség, a nagy foltok, a koncentráció az arcra és a szemekre, és itt még az extremitás keresése – ami utoljára ennyi idős korban megbocsátható. Mindenesetre azok a stíluselemek, amelyeket már egyre kiforrottabban alkalmaz, itt kezdenek rendszerbe szerveződni, s ha ezúttal az ábrázolás el is siklik az ember fölött, és egy életérzés irányába megy el, kifestve magából saját belső, divergens feszültségeit, érdemes eltennie ezt a képet egy fiókba, s évek múlva majd rá-akadnia, mert sok mindent meg fog magából érteni.





– No lám, van itt a háttérben valami. A grafika az, ami megmutatja, hogy van-e érzék, van-e figyelem a finom részletekre. S bár a szemek fókusza nem tökéletes, a finom árnyalások megidéznek a lány, de fiatalosan feszes felületeket, és a száj rajzolatát kivéve, nem kísértenek a kontúrok. Ebből a rajzból látjuk igazán, hogy az olajképek nem valami véletlen összerendeződései egy hanyag és szertelen gyermek indulatainak, hanem nagyon is figyelmes szemek, nagyon is egységes szemlélet kivetülései.





Végül a számomra legígéretesebb alkotás. Ez egy igazi kép. Önálló vizuális gondolat. A felvonultatott gazdag színskála, amiből egyetlen szín sem válik tolakodóvá. A test megfestésének pazar egyszerűsége éppen abban nyilvánul meg, hogy miközben tökéletesen integrálódik környezetébe, amiből éppen halványabb színezése emeli ki, szinte tapinthatóan hús, tapinthatóan lágy és eleven. A bal láb miatt anatómiailag kissé bonyolulttá váló testhelyzet sem okoz problémát. A képből kifutó jobb láb alsó fele, illetve az alsó lábszár kívánhatna még némi munkát, de utóbbi elnagyolása egyébként erősen támogatja a személy beolvadását a háttérbe, ami festészeti értelemben hordoz gondolatiságot. A fej, a haj éppen csak jelzés értékkel bír, az arc hiányában a „fő” nem uralja a látványt, hanem hangsúlyozza a lényegét, és mintegy kijelöli a jelenvaló és aktív irányultságát a testben lakozó, köztünk lévő személynek.

A „jót” emeljük ki. Habár egy pálya kezdetén ezzel óvatosan kell bánni. Mert ami jó, az többnyire még ösztönös. És felmorzsolódhat a tudat igyekezetén. Egyelőre semmit nem lehet tudni, egyelőre sem mire nincs garancia. Vannak villanások, amelyek a vállalás súlya alatt válhatnak valamivé. És van reményünk, hogy lesz még alkalmunk megállni Rebeka egy-egy igazi alkotása előtt.

– Országh –